

HARLAN KOBEN POKLAPANJE

Prevela
Dijana Radinović

■ Laguna ■

Naslov originala

Harlan Coben

THE MATCH

Copyright © 2022 by Harlan Coben

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

*U znak sećanja na
Peni Habard (1966–2021)*

Prvo poglavlje

Negde u četrdesetoj ili četrdeset drugoj godini – nije bio siguran koliko je tačno star – Vajld je konačno pronašao oca.

Vajld nikada nije upoznao oca. Niti majku. Niti bilo kog drugog rođaka. Nije znao kako se zovu, nije znao kada je nigde rođen niti kako se kao sasvim malo dete našao u šumi u planini Ramapo, prepušten sam sebi. Sada, posle više od tri decenije nakon što je „spasen“ kao dečak – „NAPUŠTEN I PODIVLJAO!“, glasio je jedan naslov, „SAVREMENI MOGLI!“, urlao je drugi – Vajlda je manje od dvadeset metara delilo od krvnog srodnika i dotad nedostižnih odgovora o njegovom misterioznom poreklu.

Tek nedavno je saznao da mu se otac zove Danijel Karter. Imao je šezdeset jednu godinu i bio oženjen ženom po imenu Sofija, sa kojom je imao tri odrasle ćerke, Čeri, Alenu i Rozu – njegove polusestre valjda. Karter je živio na Sandju aveniji u Hendersonu u Nevadi, u rančerskoj kući sa četiri spavaće sobe. Vodio je sopstvenu građevinsku firmu, *Kuću iz snova*.

Kad je pre trideset pet godina mali Vajld pronađen sam u šumi, doktori su procenili da ima između šest i osam godina. Nije se sećao roditelja ni bilo koga drugog, niti je pamtio da je

ikada živeo drugačije osim što je sam tumarao po planinama u potrazi za hranom. Dečak je preživljavao tako što je provaljivao u prazne brvnare i vikendice i harao frižidere i ostave. Ponekad je spavao u napuštenim kućama ili u šatorima koje bi ukrao iz garaža, mada je, kad bi mu vreme to dozvoljavalo, najviše voleo da spava napolju, pod vedrim nebom.

I dalje je tako bilo.

Nakon što je otkriven i „spasen“, izbavljen od takvog dirljivog života, socijalna služba je dečaka privremeno smestila u starateljsku porodicu. S obzirom da je ta vest odjeknula u svim medijima, gotovo svi su očekivali da će se roditelji „malog Tarzana“ odmah javiti. Ali dani su se pretvorili u nedelje. Pa u mesece. Pa u godine. Pa u decenije.

Tri decenije.

Niko se nikad nije javio.

Bilo je naravno glasina. Neki su verovali da Vajld potiče iz tajanstvenog i tajnovitog brdskog plemena, da je kao mali pobegao ili bio zanemaren, pa su se pripadnici tog plemena bojali da priznaju da je njihov. Drugi su nagađali da dečaka pamćenje vara, da nije mogao godinama sam da preživi u opasnoj šumi, da je suviše rečit i razborit za dete koje je odraslo samo, bez roditelja. Malom se Vajldu dogodilo nešto strašno, pretpostavljali su oni – nešto toliko traumatično da sa time nije mogao drugačije da se nosi do da sasvim potisne sećanje na taj događaj.

Vajld je znao da to nije istina, ali to nije bilo važno.

Jedine uspomene iz njegovog ranog detinjstva blesnule bi mu u nerazumljivim vizijama ili snovima: crvena stepenišna ograda, mračna kuća, portret muškarca s brkovima, a ponekad bi mu se učinilo i da čuje ženski vrisak.

Vajld, kome je staratelj smislio to prikladno ime,* postao je svojevrsna urbana legenda. Bio je lokalni bauk koji je živeo sam u planinama. Kad bi roditelji iz oblasti Mave hteli da se

* U originalu *Wilde*. *Wild* na engleskom znači divalj. (Prim. prev.)

postaraju da im se deca pre zalaska sunca vrate kući, ili da ih uplaše da ne tumaraju po ogromnim gustim šumama, podsetili bi ih da će, kad padne mrak, dečak iz šume izaći iz svog skrovišta – besan, divljačan i krvožedan.

Tri su decenije prošle a niko i dalje nije imao pojma odakle je Vajld došao, kao ni on sam.

Do sada.

Sedeći u parkiranom iznajmljenom automobilu, Vajld je gledao kako Danijel Karter otvara ulazna vrata i odlazi prema svom kamionetu. Izvadio je ajfon, zumirao lice svog oca i snimio nekoliko fotografija. Znao je da Karter trenutno radi na novom projektu – na izgradnji dvanaest stambenih jedinica, svaka sa po tri spavaće sobe, dva kupatila i toaletom i, kako je pisalo na veb-sajtu, kuhinjom sa „ugljen-crnim ormarićima“. U odeljku „O nama“ na veb-sajtu firme je stajalo: „*Kuća iz snova* već više od dvadeset pet godina projektuje, gradi i prodaje kuće vrhunskog kvaliteta, prilagođene vašim potrebama i snovima.“

Vajld je poslao tri fotografije Hester Krimstin, uglednoj advokatici iz Njujorka koja mu je bila kao majka. Zanimalo ga je vidi li ona ikakvu sličnost između njega i čoveka koji mu je navodno bio biološki otac.

Hester ga je pozvala pet sekundi pošto je pritisnuo *pošalji*.

Vajld se javio i upitao: – I?

– Au!

– „Au“ u smislu da liči na mene?

– Vajlde, toliko liči na tebe da bi čovek pomislio da si koristio program za simuliranje starenja.

– Dakle, misliš...

– To ti je otac, Vajlde.

Samo je sedeo i držao telefon na uhu.

– Jesi li dobro? – upitala ga je Hester.

– Jesam.

– Koliko dugo ga posmatraš?

– Četiri dana.

– I šta ćeš sad?

Vajld je razmišljao o tome. – Mogao bih prosto sve da batelim.

– Gluposti.

Nije rekao ništa.

– Vajlde?

– Molim?

– Ti si zentara – rekla je Hester.

– Zentara?

– To sam čula od unuka. To znači kukavica.

– Da, to sam shvatio.

– Idi već jednom i popričaj s njim. Pitaj ga zašto je ostavio malog dečaka samog u šumi. O, a onda me odmah pozovi jer izgaram od želje da saznam.

Hester je prekinula vezu.

Danijel Karter je imao belu kosu, preplanulu kožu i mišićave podlaktice, verovatno zato što se celog veka bavio fizičkim poslom. Činilo se da u toj porodici, kako je Vajld primetio, postoji prilična bliskost. Njegova žena Sofija stajala je na vratima sa osmehom na licu i mahala mu dok je ulazio u kamionet.

Prošle nedelje Danijel i Sofija su napravili roštilj u bašti za celu porodicu. Došle su im ćerke Čeri i Alena sa svojim porodicama. Danijel je stajao za roštiljem sa kuvarskom kapom i keceljom na kojoj je pisalo „Bogomdan muž“. Sofija je sipala sangriju i služila krompir-salatu. Kad je sunce počelo da zalazi, Danijel je zapalio vatru u ozidanom ognjištu, pa je cela porodica pekla penaste bombone i igrala društvene igre u idili kao sa neke slike Normana Rokvela. Posmatrajući ih, Vajld je očekivao da će osetiti bol pri pomisli na sve ono što je propustio, ali zapravo nije osećao gotovo ništa.

Ovaj život nije bio bolji od njegovog. Samo je bio drugačiji.

Borio se sa željom da se odveze do aerodroma i odleti kući. Proteklih šest meseci proveo je živeći gotovo normalnim porodičnim životom u Kostariki sa jednom ženom i njenom

ćerkom, ali bilo je vreme da se vrati u svoju zabačenu eko-kapsulu duboko u planini Ramapo. Tamo je pripadao, tamo se osećao kao kod kuće.

Sam. U šumi.

Hester Krimstin i ostatak sveta možda jesu „izgarali od želje“ da saznaju nešto o poreklu dečaka iz šume, ali on nije, ni sad niti bilo kad. Po njegovom mišljenju, njegovi roditelji su ili bili mrtvi ili su ga napustili. Zar je važno ko su ili zašto su to uradili? To ništa nije menjalo, ili bar ne nabolje.

Njemu je bilo sasvim dobro, hvala lepo. Zašto bi bez potrebe unosio pometnju u svoj život?

Danijel Karter je upalio kamionet i odvezao se Sandju avenijom, pa skrenuo levo u Ulicu Sendhil Sejdž. Vajld ga je sledio. Pre nekoliko meseci Vajld je podlegao iskušenju i nerado postavio svoj DNK profil na jedan od onih genealoških portala, koji su sad bili popularni. To ništa ne znači, kazao je sebi. Ako i bude poklapanja, može da ih ignoriše ako želi. To je samo prvi korak, ni na šta ga ne obavezuje.

Rezultati, kad su stigli, nisu bili spektakularni. Najbliži srodnik bio mu je neki muškarac sa inicijalima P. B., koji mu je, kako je pisalo, bio rođak u drugom kolenu. Jaka stvar. P. B. mu je poslao poruku preko veb-sajta. Vajld je hteo da mu odgovori, ali onda se desilo nešto sasvim neočekivano. Na sopstveno iznenađenje, nakon svih ovih godina napustio je šumu koja mu je oduvek bila dom kako bi se okušao u pomalo nekonvencionalnom porodičnom životu u Kostariki.

Nije išlo po planu.

Pre dve nedelje, dok se pakovao da se vrati kući iz Kostarike, stigao mu je imejl od genealoškog portala s temom „VAŽNO OBAVEŠTENJE!“. Pronašli su poklapanje sa osobom koja s njim „deli znatno više DNK“ od „svih pronađenih srodnika“. Taj nalog se vodio pod inicijalima D. K. Na dnu imejla stajao je link: „SAZNAJTE VIŠE!“ Protivno svojim instinktima, Vajld je kliknuo na njega.

D. K. je po godinama, polu i stepenu poklapanja DNK profila bio Vajldov otac.

Vajld se upiljio u ekran.

Šta sad? Vrata njegove prošlosti bila su tik ispred njega. Trebalo je samo da ih otvori. Vajld je, međutim, oklevao. Ne funkcionise li ovaj čudni nametljivi portal u oba smera? Ako je on dobio obaveštenje da su mu pronašli oca u bazi podataka, nije li onda logično da je i njegov otac dobio obaveštenje da su mu pronašli sina?

Zašto D. K. nije stupio u kontakt s njim?

Dva dana Vajld ništa nije preduzimao. U jednom trenutku umalo da obriše profil sa portala. Iz toga ništa dobro neće izaći, bio je siguran u to. Tokom godina kroz glavu su mu prošli svi mogući scenariji kako se jedan dečacić obreo u šumi, zašto je pre mnogo godina ostavljen tamo sam, zašto je, ako ćemo iskreno, ostavljen tamo da umre.

Kad je pozvao Hester i rekao joj da su mu na onom sajtu pronašli oca, ali nema nameru da mu se javi, ona je odvrtila:
– Zanima te šta ja mislim o tome?

– Naravno.

– Ti si kreten.

– Baš si mi pomogla.

– Slušaj me, Vajlde.

– Dobro.

– Znatno sam starija od tebe.

– Istina.

– Tišina. Uliču ti malo mudrosti.

– Je l' to nešto iz mjuzikla *Hamilton*?

– Jeste.

Protrljao je oči. – Nastavi.

– I najružnija istina bolja je od najlepše laži.

Vajld se namrštio. – A je l' ti to iz kolačića sudbine?

– Ne pravi se pametan. Ne možeš tome da okreneš leđa, znaš to i sam. Moraš da saznaš istinu.

Naravno da je Hester bila u pravu. Sve i ako ne želi da otvori ta vrata, ne može ni da zuri u njih do kraja života. Zato se ponovo prijavio na onaj portal i javio se D. K.-u. Poslao mu je kratku poruku:

Možda sam vam sin. Možemo li da razgovaramo?

Kad je kliknuo *pošalji*, smesta je dobio automatski odgovor. Prema veb-sajtu, D. K. više nije bio u njihovoj bazi podataka. Bilo mu je i čudno i sumnjivo što je njegov otac odlučio da izbriše svoj nalog, ali je zbog toga odjednom dobio žarku želju da sazna sve odgovore. Jebeš otvaranje vrata – vreme je da ih razvali. Ponovo je pozvao Hester.

Ako Hesterino ime zvuči poznato, to je verovatno zato što se radi o legendarnoj televizijskoj advokatici Hester Krimstin, voditeljki emisije *Krimstinova o kriminalu*. Hester je obavila nekoliko telefonskih poziva, povukla veze. Vajld je koristio nekoliko drugih izvora iz sveta obezbeđenja, kojim se godina-ma bavio. Trebalo je deset dana, ali su naposljetku dobili ime:

Danijel Karter, 61, iz Hendersona u Nevadi.

Pre četiri dana Vajld je doleteo iz Liberije u Kostariki u Las Vegas u Nevadi. Sad je bio u iznajmljenom plavom nisanu altimi i pratio dodž ram kamionet Danijela Kartera do gradilišta. Dosta je odugovlačio. Kad je Danijel Karter stao ispred napola završenog naselja, Vajld se parkirao na ulici i izašao iz kola. Buka na gradilištu bila je zaglušujuća. Vajld se taman spremao da priđe Karteru kad su ga preduhitrila dva radnika. Sačekao je. Jedan je Karteru dao kacigu. Drugi mu je dao nekakve čepiće za uši. Karter je stavio kacigu na glavu i čepiće u uši i pošao s radnicima na gradilište. Radnim cipelama podizali su toliko pustinjske prašine da su se jedva videli. Vajld je posmatrao i čekao. Na tabli zakucanoj za dve daske kitnjastim slovima je pisalo da će VISTA MJUZ* – ima li običnijeg imena? – imati „luksuzne gradske kuće

* Doslovce „ulica s pogledom“. (Prim. prev.)

sa tri spavaće sobe“ sa početnom cenom od 299.000 dolara. Na crvenom baneru preko table pisalo je: USKORO!

Danijel Karter možda jeste bio predradnik ili generalni direktor ili kako god da se već zvao gazda, ali očito se nije libio da uprlja ruke. Vajld ga je gledao kako daje dobar primer svojim radnicima. Uglavio je gredu. Stavio je zaštitne naočare i bušio. Nadgledao je radove, klimao glavom svojim zaposlenima kad je bio zadovoljan i ukazivao na nedostatke kad nije. Radnici su ga poštovali, Vajld je to video. Ili je možda samo želeo da to tako vidi. Teško je reći.

Danijel Karter je u dva navrata ostao sam, no kad je Vajld hteo da mu priđe, oba puta neko ga je pretekao. Na gradilištu je bilo dosta aktivnosti, sve je bilo u pokretu i bilo je bučno. Vajld je mrzeo buku. Oduvek. Odlučio je da još malo pričekava i uhvati oca kad se vrati kući.

U pet sati po podne radnici su počeli da se razilaze. Danijel Karter je otišao među poslednjima. Mahnuo je na odlasku i vratio se u kamionet. Vajld ga je pratio nazad do kuće na Sandju aveniji.

Kad je Danijel Karter ugasio motor i izašao iz kamioneta, Vajld se zaustavio ispred njegove kuće. Karter je opazio Vajlda i stao. Ulazna vrata kuće su se otvorila. Žena Sofija ga je dočekala sa gotovo anđeoskim osmehom.

Vajld je izašao iz nisana i rekao: – Gospodine Kartere?

Njegov otac je zastao kod otvorenog kamioneta kao da se razmišlja da opet uskoči u njega i ode. Stajao je i sumnjičavo gledao uljeza. Vajld nije znao šta da kaže, pa se odlučio za ono najjednostavnije:

– Mogu li da porazgovaram s vama?

Danijel Karter je pogledao u ženu. Njih dvoje su se sporazumeli bez reči, valjda onim nemuštim jezikom parova koji su u braku trideset godina. Sofija se vratila u kuću i zatvorila vrata.

– Ko si ti? – upitao ga je Karter.

– Zovem se Vajld. – Prišao mu je koji korak da ne bi morao da viče. – Verujem da ste mi vi otac.